

Prológus

- Uram, már nem kell sokáig várni, hamarosan eljön az idő...-egy alacsony köpcös figura állt az asztal mögött, kezét dörzsölve, kaján vigyorral meredt előre a szoba másik végébe. A sötét zugból, hirtelen egy fekete árny lépett elő. Magas, vékony alak akár egy szikár, leveleit elhullajtott fa magasodott ki a sötétségből. Fekete szeme hidegen csillogott, és beesett arcán bujkáló rideg vigyor szinte megfagyasztotta a levegőt. Sötétség vette körül. Ahogy közeledett a másik alak felé, lépteit a gonosz éj kísérte.

-Ezt örömmel hallom Grypa. Nem vallhatunk kudarcot. –szólt jéghideg hangon a magas alak. Lassan előre sétált, léptei némán vertek zajt a csendbe burkolózott szoba padlóján. Ahogy a pislákoló gyertyák megvilágították sápadt beesett arcát, látni lehetett jéghideg szemében a mérhetetlen gonoszságot.

-Most végre bosszút állhatok azon az ostoba és puhány királyon meg a söpredéken. Évszázadokon keresztül szolgáltam hűségesen a királyi családot, mi a hála? Ez...-körbe mutatott a dohos és homályos szobán. Akár egy jobban berendezett börtöncella. A falon könyves polcok tele rengeteg régi elfeledett könyvvel, a szoba közepén egy rozoga jobb időket is látott íróasztal, tele papírokkal, levelekkel. A szoba egyik sarkában egy kis ágyikó, molyrágta ágyneműkkel vele szemben pedig egy óriási kandalló. Sehol egy ablak vagy egy kis rés melyen beszivároghatna a napfény vagy egy kis friss levegő. Ez érződött a szoba egész hangulatán. A komor, gyertyákkal és kandalló fényével megvilágított homályos helyiségben bárki találkozhatna a legrosszabb álmaival. – Ő hatalmas és kegyes királyi fensége eltanácsolt egy aprócska hiba miatt...-megállt a kandalló előtt, és merengve nézte a táncoló lángokat. A lángnyelvek sötét árnyékokat vetettek arcára, közben megvilágították hosszú őszes haját. Az egész lényéből a gyűlölet sugárzott.- Az én időmben mindennek megvolt a rendje. A törvények azok törvények voltak, amiket mindenki haladéktalanul betartott. A tündérek voltak az uralkodók, a többi ...csak is azért élt, hogy minket szolgáljanak. Soha nem vegyültünk velük. De az ifjú király a fejébe vette, hogy véget vet annak a létnek mely az idők kezdetét óta, létezett....mert ő így gondolta ezt igazságosnak. Együtt élni a csöcseléssel. –Minden egyes szót úgy formált meg, mintha rothadó húscsapatokat kellene megrágnia -Ez több mint szánalmas.....- sötét tekintetét lesütve állt. Kezei a dühtől remegve lógtak az oldala mellett, majd hirtelen gonosz mosolyra húzta a száját.

Grypa egy pillanatra megremegett, majd kihúzta magát és nagy levegőt beszívva előre lépett.

–De most már minden az ön akarata szerint fog történni Uram.-szólt behízselően a kis alak. -Igazad van. Kár a múlton rágódni, amikor egy szebb jövő vár minket. A mai este a legtökéletesebb a terv végrehajtásához. Az az ostoba király, pont a mai estén engedi le szinte

majdnem teljesen a védelmét. A kis hercegnő születéséig mindenhol csak katonákba botlottunk, de azóta enyhült a védelem...és ma? Szinte alig lesz...Grypa!- dörögte hirtelen, majd halk puffanással leült az íróasztalhoz tartozó vörös bársonyszékbe.- Kész a főzet? –Szolgája, mint egy talpnyaló kutya, odasomfordált az asztal mellé, és egy kis zöld folyadékkal teli kristály üvegcsét vett elő.

-Igen Dracus uram, elkészült. –mosolygott kajánul.

-Nagyszerű. Menj, hamarosan feltálalják az ünnepi fogásokat! Tudod mi a dolgod. De vigyázz! Nehogy bárki is meglásson. És bizonyosodj meg a sikerről!!- azzal maga elé húzott egy összetekercselt pergament, és beletemetkezett. Ezzel lezártnak tekintette a beszélgetést. Grypa hátralépett egy lépést, meghajolt gazdája előtt, majd sarkon fordult és sietősen távozott a szürke szobából.

A nagy terem táncoló fényárban úszott akár egy tavaszi rét napfelkeltekor. Kristálycsillárok ragyogtak lelógatva a mennyezetről és világító tündér fények lebegtek keresztül kasul a teremben. A falakat színes szalagok és illatozó virágfüzérek díszítették. Az asztalok roskadoztak a gyümölcsöktől, mézes süteményektől, sültektől. Lant és fuvola selymes hangja szötte át a levegőt, a vendégek kacaja zeneként visszhangzott a helyiségben.

Az asztal előtt a középpontban egy apró trónszék állt, előtte a születésnapját ünneplő gyermek táncolt ide-oda a díszes ruhákat viselő tündérek között. Boldog mosolya úgy szikrázott, hogy bárkit jókedvre derítene vele. Az 5. évét betöltő hercegnő. Hófehér ruhája csillogott a fényben, leomló göndör fürtjei aranykoronát idéztek. Csilingelő nevetése betöltötte a termet, mikor az udvaroncok pörgették a tánc alatt. A vendégekkel beszélgető királyi pár büszkén figyelte gyermekét. A királynő tekintete gyengéd volt, keze a férje karján pihent, ennél boldogabb pillanatot álmodni sem mertek. A kis hercegnő észrevette, hogy a szülei őt figyelik, majd egy pörgés közepette kezét az ajkaihoz emelve, csókot dobott a szülei felé, huncut mosollyal. A tündérkirálynő kuncogott lánya cserfességén. Tudta, hogy a csibésztségben teljes mértékben az apjára ütött. A király, könnybe lábadt szemmel nézte boldog gyermekét.

-Jaj, Drágám, el ne sírd magad a vendégek előtt. - csípte oldalba a királynő mosolyogva férjét.

- De hisz pusztit dobott nekem a mi kis tündérünk... - szíjogott a király.

- Nekünk, Drágám. Nekünk. – mosolygott a királynő és visszafordult beszélgető partnereihez.

A háttérben szolgák serénykedtek láthatatlanul. Nagy virágmintákkal gravírozott ezüst tálcákat egyensúlyoztak, rajtuk arany szegélyes, drágakövekkel kirakott ezüst kupákkal. A tündérfényekben a kupák úgy csillogtak mintha csillagporral hintették volna őket. A szolgák,

kecsesen kerülgetve a vendégeket, az asztalra helyezték a tálcákat, majd fejet hajtottak a királyi pár felé és elvonultak.

A király lassú léptekkel az asztalhoz sétált és egy kupáért nyúlt. A királynő és a vendégek is követték a példáját, majd kis idő múlva mindenki a kezében tartotta a tündérborral teli töltött kupát.

- A mai nap egy különleges nap! – szólt a király. Nem emelte fel a hangját, mégis úgy zengte be a termet, mintha azt akarná, hogy a Hold is hallja. A zenészek abba hagyták a játékot, és mindenki lélegzet visszatartva figyelte a királyt.

- Ma van a mi kis Hercegnőnk születése napja! Emeljük hát poharunkat a hercegnőre! – a király magasba emelte a poharat, és mosolyogva nézett körbe az egybegyűlteken. Végül tekintetét a lányán pihentette meg, ki még mindig körbe – körbe forgott, most apró szárnyas tündérekkel, és büszkén mosolyogva nézte gyermeke boldogságát.

- Kívánom, hogy a legboldogabb legyél az egész világon. – mondta, alig hallhatóan a lányának. A vendégsereg éljenezve lendítette kupáját a magasba, majd miután a király belekortyolt a vörös nedűbe, ők is hasonlóan tettek. A meghitt pillanat után a zenészek egy még csilingelőbb dallamba kezdtek, mely körbe cirógatta az egybegyűlteket szívet és lelkét.

Hirtelen az idő egy pillanatra, mintha megdermedt volna. Halk köhögés hangzott fel a királytól, a homlokán pedig csillogó izzadságcseppek jelentek meg. A királynő aggódó tekintettel fürkészte a férje arcát. A király ujjai görcsösen markolták a poharat mígnem kiejtette a kezéből és hangos csörrenéssel a földön landolt.

- Királyom !!! – kiáltotta a királynő, míg a férjéhez sietett, de nem érkezett válasz. A király csak zihált egyre gyorsabban és hangosabban. Majd összeesett.

A termet megtöltő boldog nevetések egy szempillantás alatt változtak rémült sikolyokká és óriási zavarodottság tört ki. A hirtelen kialakult zűrzavar hangos zaját páncélsörgés törte meg. A folyosókról álig felfegyverkezett harcos tündérek vonultak a terembe, kardjukat kivonva, így elállva a kijáratokat. Az egyik folyosó árnyékában egy magas sötét alak a háttérben meghúzódva maradt. Kezével kecsesen intett egyet a katonáknak, kik fényesen villanó kardjukkal rátámadtak az udvaroncokra.

A zene már rég nem szólt, a zenészek hangszerei tompa puffanásokkal hullottak a véráztatta padlóra. A vendégek próbáltak elmenekülni, de a véres kardok mindenki útját állták.

A királynő zokogva hajolt férje fölé és reszkető kézzel fogta a király színtelen arcát. De már hiába szölongatta, hiába sírt és könyörgött, hogy nyissa ki a szemét. Hirtelen a semmiből egy penge villant amit a királynő nem láthatott, és a világ legszebb mosolya kialudt. A királynő ernyedten omlott a király mellkasára.

A királyi pár halálával a pánik még jobban elhatalmasodott a vendégeken. Sikolyok, jajveszékelések, zokogások szálltak a teremben, mint egy szélvihar. A káosz közepette két apró láb botorkált óvatosan a vérben elterülő királyi párhoz. A kis hercegnő hófehér ruháját vér áztatta, rémült kis arcára pedig szeplőket festett. Botladozva esett térdre a szülei mellett, és pániktól remegő kézzel rázta a őket.

- Anya... Apa...-egyre csak szölongatta őket elhaló hangon, és nem értette, hogy a szülei miért nem válaszolnak. Még kicsi volt ahhoz, hogy bármit is megértsen a körülötte zajló eseményekből, de azt tudta, hogy nagy baj van. Félt. Rettegett. A könnyei záporoztak az anyja arcára amikor egy árny magasodott fölé. Egy fiatal harcos kivont karddal, arcán fájdalmas kínnal készült lesújtani a síró gyermekre. Hezitált.

- Ne merészelj hozzá érni! – egy eszelős sikoltás hallatszott, majd egy nehéz szék zuhant a katonának. A meglepetéstől elvesztette egyensúlyát, ami épp elég volt. A kiabáló tündérnő, - aki a kis hercegnő dajkája - gondolkodás nélkül felkapta a sikító gyermeket, és szorosan magához ölelve a fal felé oldalazott.

- Hallgass Drágám, hallgass. Menekülnünk kell. – próbálta csitítani a zokogó kislányt, amikor a fal egyszer csak megnyílt mögötte. Belépett egy szűk, sötét folyosóra és még utoljára vissza nézett a csukódó ajtóra. Láta, ahogy egy sötét magas alak lépett a terem közepére, gonosz mosollyal. A nő arca fájdalmasan megrándult, még jobban magához szorította a szipogó gyermeket és elindult. A kőfalak hidegen nyelték el a zajokat, de még így is tompán lehetett hallani a mögöttük lévő hangokat. Kardok csattogását, ordítást és a haldoklók sikolyait. Ezek a hangok kísérték őket a szűk járatban. A kislány szorosan markolta a dajka ruháját, akinek minden lépése kétségbeesett imádság volt. Amikor végül egy oldalkapun át a kertbe értek, a szél az arcukba csapta az éjszakai hideget. A palota mögöttük még fénylett, mintha maga a pokol lángolt volna falai között. A hercegnő csak nézte az egyre távolodó palotát. Arcán patakként folytak néma könnyei, és hangja elhalt a dajka vállán. Nem értette miért tűnik el minden, amit ismert és mindenki akit szeret. Némán a tündérnő vállába temette nedves arcát és a sötét erdő védelmezően befogadta őket.

1. Fejezet

13 évvel később

Halványan derengő napsugarak törtek utat maguknak a félig lehúzott sötétítőn keresztül, apránként megvilágítva a hálósobát. Az apró fényfoszlányok lassú táncot lejtettek minden tárgyon a szobában. A könyvespolcon lévő könyveken, az íróasztalon és az azon található

összes ceruzán, radíron, ecseten, krétán, majd tovább röppenve folytatták a keringőt az ágyon, a mintás ágyneműn fel, egészen míg el nem értek egy hosszú hajzuhataghoz. Arianna lassan nyújtózkodni kezdett a takaró alatt. Még nem kelt fel teljesen, valahol még az álom világ és a valóság határán bókászott. Lassan kezdett tudatára ébredni, és az álmokképek egyre távolabb és távolabb kerültek tőle, mígnem az átjáró az álomvilágba teljesen bezárult. Lassan résnyire nyitotta szemeit és hagyta, hogy hozzászokjon a reggeli fényhez. Körbe nézett, majd egyre tágabbra nyitotta szemeit, nyugtázva a reggelt majd nagyot sóhajtva az oldalára fordult. Hirtelen hangos nyávogás törte meg ébredező reggelét. Pechan, a kóbor cirmos macska ült az ágyon, és szemrehányóan nézett a lányra. Miután a macska látta, hogy felkelt, közelebb ment hozzá, a mellkasára állva még panaszosabban nyávogott.

- Neked is jó reggelt Pechan. – szólt Arianna, közben megsimogatta a macska fejét. Pechan csak lesújtó pillantással jutalmazta ezért a mozdulatért a lányt és ismét nyávogott egyet. – Jólvan, kelek már és kapod a reggelit. .. – lassan kibújt a takaró alól, majd kikelt az ágyból. Pechan, a kóbor macska, diadalittasan leugrott az ágyról, majd az ajtó felé sietett, mutatva az utat, nehogy épp aktuális gazdája elfelejtse merre is van a konyha. Az ajtóból még vissza sandított a lányra, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem feküdt vissza. Miután látta, hogy Arianna komótosan botorkál utána, kiosont az ajtón folytatva útját a konyhába.

Takáros kis házban éltek a város szélén. A legközelebbi szomszéd úgy egy fél utcányira volt. Az egész hely olyan volt mint egy magányos kunyhó az erdő mellett. Egy kis patak partján állt a ház, az erdőre nézve. Az emberek ha tehették, elkerülték ezt a helyet. A legendák szerint mindenféle lények éltek az erdőben. Noha modern világban éltek, mégis az emberek tartottak egy két kóbor legendától és tündérmesétől. Arianna nem hitt a tündérmesékben és nem is félt. És nem is bánta, hogy nem sűrűn lát erre embereket. A város zajától távolabb, ez volt az ő kis menedéke. A nyugalom szigete.

Miután adott egy kis alutasakos edelt a mindennapi vendégének, bosszúsan vette tudomásul, hogy sietnie kell, ha nem szeretne elkésni. Gyors reggeli és készülődés után sóhajtozva kilépett a verandára, hogy egy újabb szürke nap elé nézzon.

Az antikvárium félhomályában por szállt a levegőben, mint apró szellemek, amiket a délutáni napfény aransávjai emeltek ki a polcok közül. A régi könyvek illata – a megsárgult lapoké, a régmúlt idők tintájáé – mindent átitatott. A falakon ódon órák ketyegtek, a sarokban pedig egy rézgramofon porosodott, mintha maga is elfelejtette volna, hogyan kell zenélni. Azon polcokon, melyeken épp nem könyvek sorakoztak, ott régi díszes porcelánfigurák kaptak helyet. A polcok között Arianna két karjával épp egy nehéz dobozt egyensúlyozott. A karton

recsegett, a régi kötetek szinte tiltakoztak, hogy polcra kerüljenek. Arianna arcán finom izzadság cseppek csillantak, hullámos lenszőke haja a homlokára tapadt. Halk szusszanással letette a lábát a földre, majd tenyerével letörölte az arcára tapadt porcsíkot.

- Arianna! – mordult rá a főnöke a pult mögül. Egy kopaszodó, szúrós szemű férfi, akinek a hangja mindig kicsit túl élesen csendült.

- Ne ott hagyd, hanem a hátsó polcokra! A klasszikusokat külön kértem! Vagy ez is túl bonyolult feladat számodra?

A lány megmerevedett, majd lehajtotta a fejét.

- Elnézést. Máris odaviszem. – suttogta. A férfi csak hanyagul legyintett, és visszamerült az előtte tornyosuló papírokba.

Arianna lassan odacipelte a dobozt, ahova főnöke kérte, majd ujjával végigsimított egy – egy régies kötés gerincén. Volt benne számára valami szertartásos: mintha a könyvek megértették volna őt, és csendesen köszönték a gyengéd érintést. Nem beszélt sokat, de a betűk társaságában sosem érezte magát teljesen magányosnak.

Az ajtó felett csilingelni kezdett a kis harang, jelezve, hogy vevő lépett be. Arianna ösztönösen hátrébb húzódott, átengedve a helyet főnökének. Nem szeretett idegenek szemébe nézni, és sokszor érezte azt, hogy a világ túl hangos, túl éles számára.

Órákkal később, amikor végre letelt a munkaidő, kifújta a levegőt és a válláról lecsúszott a fáradtság, mint egy túl nagy kabát. Felvette a táskáját és elkészönt – a főnök válasza sem méltatta -, majd kilépett az utcára. Az ég szürke volt, a felhők lassan összezárultak, mint két kéz, amely a világot akarja elrejtetni. A levegőben ott lengett az eső illata, és Arianna tudta: nem lesz szerencséje.

Az első csepp akkor koppant a kabátján, amikor a sarkon befordult. A második már az arcán csúszott végig, hidegen és kíméletlenül. Majd pár pillanat múlva zuhogni kezdett, az utcát egyetlen vízfüggönnyé változtatva.

- Remek...- mormolta maga elé, miközben vékony kabátját szorosabban húzta magára. A haját hamarosan nedvesség sújtotta tincsek tapasztották a bőréhez, míg cipője cuppogott minden lépésénél. Senki sem állt meg segíteni, senki sem kínált neki ernyőt. Az emberek sietve húzódtak be kapualjakba, kávézókbá, Arianna pedig egyedül baktatott tovább az esőben. Nem zavarta különösebben. Megszokta már, hogy kicsit mindig kívülálló. De belül ott fészkelődött valami szúró érzés: miért van, hogy még a véletlen sem áll mellé?

Az esőköpenyek és árnyékok között hirtelen furcsa bizsergés futott végig a gerincén. Nem először. Kiskora óta kísértették különös álmok, amelyekre ébredés után alig emlékezett, mégis úgy érezte, valami fontosat próbálnak elmondani. Arcok, fények, árnyékok villantak fel

előtte, és bár a képek tova tűntek, a szívverése mindig szokatlanul heves maradt egy ideig. Kisgyermekként sírva kelt ilyenkor. Nagyon félt, és volt, hogy napokig nem mert aludni. A szülei nagyon aggódtak érte. Orvostól orvosig jártak, de egyik sem segített igazán. Mivel Arianna nem akarta, hogy a szülei aggódjanak, egy idő után azt mondta, már nem kínozzák a rossz álmok. Persze ez nem volt igaz. És egy ideje, egyre sűrűbben jelennek meg ezek az álmok, és egyre ritkább az, hogy pihenni tudjon. Most is, ahogy az esőben gyalogolt, egy pillanatra mintha másik világ peremén állt volna. A fények elmosódtak, a város zaja tompán hallatszott, s a levegőben olyan illat keringett, amit nem tudott megnevezni. Valami régi, valami ismerős. Megrázta a fejét, majd pislogott egyet. A látomás azonnal szertefoszlott, és csak a hideg szürke este maradt.

- Utálom az esőt... - morogta, és sóhajtozva sietett tovább.

Nem várta otthon senki, a szülei egy másik városban dolgoztak, így hétközben üres volt a ház. Néha a kóborló Pechan cica volt a társasága, amikor a fiatalúrnak úgy tartotta kedve. Arianna már hozzászokott ehhez, de most, ahogy a hideg víz lassan átázott a kabátján, egyre inkább érezte, mennyire nehéz is egyedül hazamenni. Sietős lépteit csak az eső kísérte.

A város szélén álló kis ház békésen húzódott meg az eső mosta utcák után. A verandát színes muskátlik és futóborostyán díszítette, a kertben pedig rózsák hajlongtak, mintha álmosan integetnének a szélben. A fehérre meszelt falakon apró repedések futottak végig, de a helynek volt egyfajta otthonos bája – Arianna mindig úgy érezte, a ház maga is vigyáz rá. Ahogy belépett, az előszoba csendje körülölelte. Ledobta a nedves kabátját, cipője hangosan koppant a parkettán. A falióra monoton kattogása visszhangzott a házban. Más embereknek talán nyomasztóan hatott volna, de Arianna megszokta. Neki a magány régóta társa volt. A folyosón elsétálva bement a fürdőbe száraz ruháért, majd miután átcserélte a nedves ruháit, megvacsorázott és felment a szobájába.

Az ő kis birodalmában a polcokon könyvek sorakoztak katonás rendben, az asztalon pedig festékes tégelyek és félbehagyott vásznak várták. Az egyik képen a festett fényfoltok kavargó, árnyas álomszerű alakot formáltak – Arianna maga sem tudta, miért ezeket festette, csak azt, hogy amikor ecsetet fogott, kicsit könnyebb lett a mellkasában a szorítás. A sarokba sétálva bekapcsolta a régi lemezlejátszót. Halk dallam szűrődött a szobában, majd festeni kezdett. Minden ecsetvonását kintről az eső koppanása kísérte. Időnként félre tett mindent, és egy könyvbe temetkezett. Mintha a betűk kaput nyitnának valahová, ahol nincsenek gúnyos tekintetek, nincsenek szűrő szavak – csak a történetek, amikben ő maga is elmerülhet.

Az este lassan éjszakába fordult, a ház elsötétült, csak a hold vetett ezüstös fényt a kertre. Arianna végül ágyba bújt, de az álomtalan alvás helyett, újra és újra nyugtalan képek kergették.

Fények villantak, árnyékok hajoltak fölé, suttogások visszhangoztak, amelyeket nem tudott kivenni. Hajnalban hirtelen riadt fel. A szíve vadul vert, homlokán pedig verejték gyöngyözött. Megpróbált kapaszkodni a halványuló képekbe, de azok szertefoszlottak, mint köd a nap első sugaraiban.

A munka ismétlődő rutinja hamarabb fárasztotta el aznap délutánra, mint máskor. Arianna magában csak a kialvatlanságát okolta. Az antikvárium félhomálya barátságos menedéknek tűnt volna, ha nem kellett volna újabb dobozokat cipelnie a főnök szűrés megjegyzései közepette. Épp a polcok között hajolt, mikor a kis harang csilingelt az ajtó felett. Arianna felnézett, és a gyomra azonnal összerándult. Három fiatal lépett be, hangos nevetéssel. Olyan fiatalok, akik nem szoktak ilyen helyekre járni, a volt osztálytársai. Az arcok, amiket elakart felejteni. A gúnyos pillantások, amiket sosem tudott kivédeni.

- Hát ez meg? – szólalt meg az egyik fiú, végig mérve a lányt.

- Nézd már, Arianna tényleg itt dolgozik. Egy lepukkant antikváriumban.- a hangja tele volt álsajnálattal és lenézéssel. – Nem lett belőled semmi, mi? Egyetem helyett csak poros könyvek jutottak?- a fiú csak röhögött, és vállon bökte szintén hahotázó haverját.

A lány arca elpirult és lesütötte a szemeit. A szavak olyanok voltak, mintha hideg vízzel öntötték volna le.

- Hagyd békén... - szólt rá a másik, de inkább csak élvezte a helyzetet. – Vagy talán élvezi, ha így bánnak vele. Nézd már, hogy remeg a keze.

Még hangosabban nevettek, és egyikük szándékosan meglökött egy polcot. Pár könyv lezuhant és tompán puffant a padlón. Arianna lehajolt, hogy felvegye őket. Dühös volt, de félt is. Azt hitte az iskola után végre megszabadul tőlük, de még ide is követik, és ő nem tud semmit sem tenni ellenük. Nem mer. Soha nem mert kiállni magáért. Nem mert ellenkezni és hangot adni nem tetszésének, hiába írárták be a szülei harcművészetet tanulni. Egyszerűen mindig lefagyott. Könnyek csípték a szemét a tehetetlenségtől, és ekkor valami történt. Egyetlen pillanatra, ahogy a tenyerébe zárta a leesett könyvet, a levegő megremegett körülötte. A fények finoman felvillantak, mintha a poros kötet maga szikrázott volna. A fiatalok hátrébb húzódtak, mintha megéreztek volna valamit, de mire pislogtak a jelenség már eltűnt. Értetlenül nézték a megszeppent lányt, és vállat vonva kísértáltak a boltból. Arianna egyedül maradt és csak az eszeveszetten dobogó szívének ritmusát hallotta. Nem értette, hogy mi történt, ha egyáltalán történt valami.

A Tündérerdő mélyén a fény úgy szűrődött át a lombokon, mintha aranypor hullana az égből. A levegő friss volt, a moha illata keveredett a vadvirágok édes aromájával. Egy alak nesztelenül járt a fák között; lépteit alig törte meg egy-egy száraz gally roppanása. Árnytündér volt, így az erdő ösvényei inkább követték, semmint akadályozták volna útját. Mégis valami nyugtalanság fészkelődött benne.

Napok óta nem talált békét – sem a tábor tűzénél, sem a patak hűs vizénél, sem a csillagok alatt. Volt egy rezdülés a mellkasában, amit nem tudott szavakba önteni. Mintha valaki a távolból a szívéhez ért volna, és azóta sem engedte el. Most amikor a tölgyek között haladt, hirtelen megtorpant. Úgy érezte, a szíve mintha kihagyott volna egy ütemet. Nem pusztán sejtelem volt, hanem lüktetés. Fény villant át rajta egy pillanatra, olyan, amit már régóta nem tapasztalt. És most újra érezte. A kötelék. Az a lány. Valahol messze, egy másik világban, a lelke megmoccan, mint amikor egy szunnyadó parázs hirtelen lángra kap. A tündér lehunyta a szemét, hagyta, hogy átjárja a hullám. Először csak forróságot érzett, aztán zavarodottságot, félelmet – a lány érzéseit. És valami halvány szikrát, amit nem tudott megnevezni. Szinte hallotta a hangját, bár a lány bizonyára nem is tudta, hogy szólítja őt.

- Végre...- suttogta maga elé. *A szó oly idegenül gördült le az ajkáról, mert már régóta nem vágyódik semmi után. De most más volt. Ez több volt mint sors, vagy mágia. Ez hívás volt.*

A kezét ökölbe szorította maga mellett. Tudta, hogy még nem találkozhat vele, nem most és nem így. A lány még nem érti, ki ő és miért fontos. De minden rezdülés, minden felvillanás közelebb hozta a pillanatot, amikor szembe kell nézniük egymással.

Az erdő körülötte elcsendesedett, mintha maga is figyelt volna. A szél megállt, a madarak nem daloltak. Csak a saját szívdobbanását hallotta, és azt az idegen, mégis ismerős lüktetést valahol a távolban.

- Többé nem vagy egyedül. – gondolta lehunytt szemmel, és bár a lány ezt nem hallotta, a szavak valahogy mégis átsiklottak a határokon. *Az árnytündér kinyitatta a szemét. Körülötte a világ ugyan az volt: fák, fények, árnyékok. De belül benne valami végérvényesen megváltozott. A kötelék újra életre kelt. És mostantól semmi sem állíthatta meg, hogy elinduljon felé.*

Az utcai lámpák sápadt fényt vetettek a nedves aszfaltra. Arianna szorosabban húzta magára a kabátját, miközben igyekezett haza. Áldotta az esztét, hogy a jó idő ellenére reggel magával hozta a kabátot. A vízcseppek halkán kopogtak az esernyőjén, de ő már alig érzékelte. A gondolatai újra és újra visszakanyarodtak az antikváriumba. A megbillenő könyvespolc, a kötekedő arcok és a gúnyos nevetéseik. És az a pillanat amikor a levegő megváltozott körülötte. Mintha szikrát lobbantott volna valami, de senki nem észlelte rajta kívül.

- Csak fáradt vagyok. – nyugtatta magát, bár a szíve gyorsabban vert, mint indokolt lett volna. És valahol mélyen úgy érezte, mintha valami történne vele. Valami amit nem ért, és nem tudja, hogy vajon tényleg megtörténik. Nem beszélve az elmúlt hetek fura álmairól, amik még furcsábbak, mint régen. Hiába nem emlékszik rájuk, csak érzi mélyen a mellkasában, hogy nagyon nem hétköznapiak. Ez megrémíti. Olyan érzés kerítette hatalmába már egy ideje, mintha valaki vagy valami figyelne. Mintha a tudata peremén ott suttognának hozzá, de a szavakat soha nem érti, nem tudja kivenni.

A ház kapujába lépve végre fellélegzett. A verandán még érezni lehetett a virágok nedves illatát, bent pedig a megszokott biztonság fogadta. Fáradtan nekitámaszkodott a becsukott ajtónak és egy reszketeg sóhajjal lélegzett fel.

- Pfü....lehet kezd elmenni az eszem. – morogta az orra alatt, majd megrázta magát, mintha a világ gondjait próbálná lerázni a vállairól, elindult a konyhába vacsorát melegíteni. Ma a spagetti volt a soron. Mielőtt a szülei elindulnak dolgozni hétfőn kora reggel, hétvégén az anyukája mindig gondoskodik arról, hogy a lányának legyen egész hétre bőséges ennivalója. Néha talán túl bőséges is. Minden becsomagolt ételre egy aranyos kis üzenet van írva. Szülei így próbálják enyhíteni az űrt, ami az egész hetes távollét miatt keletkezik. A soron következő spagettin a következő cetlire írt üzenet volt olvasható : „ *Apád készítette!!! Ha nem ízlik, vagy fura...inkább ne edd meg. Apád és a konyha...* ” Az összeszedett gyöngybetűkből álló üzenet egyszer át lett húzva, és alatta egy szedett-vetett macskakaparás állt: „*Sztár-séf vagyok!!!*”.

Arianna felkacagott az üzenet láttán, és maga elé képzelte szüleit, ahogy a tűzhely mellett civakodnak. Mosolya gyorsan lehervadt. Hiányoznak neki. De tisztában van vele, hogy ez a város túl kicsi, hogy itt dolgozni tudjanak. Hacsak nem ők is egy ócska antikváriumba képzelik el az életüket.

Csendesen elfogyasztotta a vacsorát, közben a falióra kattogása és az eső halk morajlása lassan elmosták a napi feszültségét. De amikor elővette az ecseteket, a színei mégis elárulták zaklatottságát. A vászonra nem békés virágok vagy tájképek kerültek, hanem szürkés árnyak, elmosódott körvonalak. És valahol a háttérben egy fekete alak, amelyet ő maga sem tudott megmagyarázni.

- Mi van velem? – suttogta maga elé, majd mérgesen letette az ecsetet. Az ágya felé indult, de megtorpant. Furcsa érzés kerítette hatalmába, ahogy megdobbant a szíve, de gyorsan megrázta a fejét.

- Pihenjünk Arianna! – szólt magának, és lassan odalépdelt az ágyához.

Az este lassan éjszakába fordult, de a gondolatai még mindig úgy köröztek, mint egy soha meg nem álló körhinta, de végül elnyomta az álom.

Az erdő mélyén csend honolt. A lombok közt lassan úszott át a hold fénye, ezüstös fátyolként borítva a tisztást, ahol az árnytündér letáborozott. A tűz parazsa már alig pislákol, de ő nem törődött vele. Mozdulatlanul ült egy fának dőlve a földre terített pokrócon, térdeit felhúзва. Tenyerét a mellkasán pihentette, ott ahol érezte. A szíve alatt, mintha egy idegen lüktetés próbálna összehangolódni a sajátjával. Már napok óta vibrált benne, de most erősebb volt. Nem csupán egy érzés. Ez már majdnem olyan volt, mint az állandó hívás.

„Te vagy az?” - gondolta, és lehunyta a szemét. Mély levegőt vett, engedte, hogy a világ lassan elcsituljon körülötte. A madarak neszei, a szél zúgása, az éjjeli állatok zajai mind elhalványultak és csak a kötelék maradt. Próbálta követni, mint amikor egy patak apró csobogásait kell kihallani a vihar morajából. Nehéz volt – a határ túl vastag, az idő és a világok közötti fátyol pedig túl sűrű.

A mellkasában megremegett valami, és hirtelen... egy pillanatnyi átjárás sikerült neki. Felderengő foszlányokat látott. Egy barátságos szoba halvány sziluettje. Ecsetek az asztalon, mellette könyvek hevernek mindenfelé. Egy vászon, rajta szürke és fekete árnyak. Egy fiatal lány alakja, akit a homály szinte elnyel... Ez Ő... A tündér lélegzete szinte elakadt. Nem látta tisztán az arcát, csak a körvonalakat, a mozdulatot, ahogy az ecsetet letette. De érezte a szívverését – gyors és zaklatott, tele kétséggel és félelemmel.

- Hallasz engem? – a szavak nem hagyták el a tündér száját, csak a gondolat rezgett át a köteléken. A lány megrezzent, de nem felelt. Mint aki álmában hall valamit, de nem tudja eldönteni, képzelet-e vagy valóság. Csak megrázta a fejét, és a tündér messziről, mintha egy verem aljáról hallotta volna: „-Pihenjünk Arianna!”

A kötelék hirtelen megingott. A lány az ágya felé lépett és a világ darabokra hullott. A tündér zihálva nyitotta ki a szemét, a homlokán izzadságcseppek csillogtak, és az ereje elapadt.

- Túl gyenge... - morogta keserűen és ökölbe szorította a kezét. – A fátyol még nem enged át. Felpillantott az égre. A hold hidegen világított, mintha semmit sem tudna küzdelméről.

- A-ri-an-na...-ízlelgette a lány nevét. – Szóval ott ez a neved. – sóhajtott fel félig megkönnyebbülve. Elérte őt. Megtalálta annyi év után. Igaz, nem tudja pontosan még, hogy hol. De annyit biztosan tud, hogy az emberi világban van. Hogy nem jutott eszébe soha, hogy ott keresse? Az emberek között elrejtve. Nagyon sóhajtott ismét, és éjsötét hajába túrt. Ha csak egy pillanatra is, csak kis foszlányra, de elérte. És ez elég volt ahhoz, hogy megerősítést nyerjen benne a tudat, amivel eddig is tisztában volt, hogy él. Nem képzelt semmit. És ha egyszer így sikerült elérnie, akkor újra és újra megfogja próbálni.

Az árnyak között állt valaki. Magas, szinte mozdulatlan alak, körülölelte a gomolygó sötétség. Nem látta az arcát, de érezte a tekintetét, mintha keresztül látna rajta. A hideg és a vágyakozás egyszerre áradt felőle. És az a furcsa érzés a mellkasában megint ott pislákol.

- *Arianna...* - a neve úgy csendült, mintha árnyszóttesen keresztül fújtak volna. A hang nem hallatszott igazán, inkább a mellkasában rezdült meg. Ő előre lépett volna, de a lábai nem engedelmeskedtek. A sötét alak közelebb nyúlt felé, és abban a pillanatban, amikor majdnem elérte volna őt, a világ szétesett.

Arianna hirtelen felült az ágyban, szagatva véve a levegőt. Vadul kalapáló szívvel szétnézett a holdfényben úszó szobában. Lassan csillapítva légzését letörölte a homlokán csillogó verejtéket.

- Csak egy újabb álom... - Próbálta meggyőzni magát, de a bőre libabőrös lett, mintha az a hang még mindig ott rezgett volna a levegőben.

Hajnaltól már csak foszlányok maradtak. Árnyék, egy kéz, a saját neve. Hiába próbálta összerakni, a képek kicsúsztak az ujjai közül, mint a víz. Mégis valamiben biztos volt: ezek az álmok egyre valóságosabbnak tűntek.

A nap első sugarai lassan kúsztak be a szobába. Arianna hunyorogva fordult oldalra, és a takarót lassú mozdulattal a fejére húzta. Hátha vissza tud még csúszni az álom képlékeny világába. De hiába, már mielőtt vissza aludt volna egy kicsit, akkor is csak foszlányokban villantak fel előtte a képek: árnyak, a nevét suttogó hang, egy felé nyújtott kéz, ami nem érte el őt. A szíve még mindig hevesen vert ha vissza gondolt.

Merengve az órára pillantott, pár pillanatig csak bámulta a számlapot, mire tudatosult benne, hogy késésben van. Villámgyorsan lezuhanyozott, öltözködés közben majszolt el egy szelet pirítóst és már indult is a munkahelyére.

Az antikvárium előtti járdát még nedvesítette az éjszakai eső a levegőben pedig friss föld illata ült. Arianna igyekezett magabiztos léptekkel besietni, mintha minden rendben volna. A főnöke már bent volt, és rögtön gúnyos megjegyzéssel fogadta:

- Végre! Már kezdtem azt hinni, hogy ma nem tisztelsz meg a jelenléteddel.- a férfi gunyoros mosolya szokás szerint az idegeire ment, de Arianna csak bólintott, és nekilátott a pakolásnak.

A délelőtti nyugodtan telt, a könyvek csendje lassan kisimította megtépázott idegeit. Később egy idős vásárló nézett be a boltba, aki mindig morgott valamin, mintha az élete csalódásait a bolt falain belül, főképp Ariannán próbálta levezetni. Arianna már amikor meglátta, lélekben előre felkészült, már amennyire az ember felkészülhet a gúnyolódásra.

- Nahát, nahát. Arianna. Te még mindig itt dolgozol? – kérdezte lenézően az alacsony idős nő.

- Ahelyett, hogy valami „komolyabb” dolgot csinálnál, könyveket árulsz. Soha nem viszed semmire, mi?

Arianna arca elpirult, de nem szólt semmit. Tekintetét leszegve a pulthoz lépett, és csendben próbálta átadni a könyveket a vevőnek. Közben főnöke hátrébb húzódott, láthatóan élvezve a helyzetet, és figyelni a „műsort”.

- Ó, és az a hajnak nevezett valami a fejedén... még mindig úgy nézel ki, mint egy ecset...- mérte végig kuncogva az öregasszony. Ariannának ez a megjegyzés sem volt újdonság. Már régóta piszkálták társai a haja színe miatt. Mindig megjegyezték, hogy „seszínű”, nincs is színe, vagy hogy pont úgy néz ki, mint egy ecset. De az apukája mindig bátorította, hogy igenis gyönyörű színe van a hajának. Olyan mint a tavaszi nap első sugarai. Ilyenkor igyekezett mindig erre gondolni.

- Mindig olyan furcsa vagy... Nem csoda, hogy a szüleid inkább messze dolgoznak, legalább nem kell veled lenniük... - fejezte be az öreg nő, és együtt vigyorogtak a főnökével.

Arianna keze remegett, ahogy a könyveket letette a pultra. Hirtelen valamit érzett a mellkasában. Valami megremegett benne, nem harag, nem félelem – inkább valami ösztönös, mélyről jövő hullám. A levegő egy pillanatra vibrált körülötte, és egy alig látható, fehéres fénypercecske futott végig a tenyerén. Mintha még a könyv is reagált volna. A vevő összehúzta magát, mintha megérezte volna valamit, de semmit nem látott. Arianna gyorsan odacsúszta a könyveket a pulton, és próbálta elhessegetni a furcsa érzés gondolatait.

Órákkal később, otthon vacsora közben sem tudott szabadulni a gondolatától. Mintha az egész teste egyszerre lett volna fáradt és túl éber. Amikor ecsetet fogott, újra csak árnyakat festett, de most az árnyak körül, halvány fény tört át.

- Vagy túl sokat olvasok, vagy megőrültem...-suttogta a vászon előtt, idegesen az asztalára hajította az ecsetet, és inkább az ágyhoz botorkált olvasni, hátha az elszakítja a valóságból.

A tündér a fák sötét lombjai alatt sétált, árnyék és fény határán, amikor hirtelen megállt összeráncolt szemöldökkel. Nem tudta volna megmondani mit, egyszerűen érzett valamit. A levegő vibrálni kezdett körülötte, mintha az erdő minden levele egyszerre figyelne. A mellkasában lévő eddigi tompa lüktetés most szinte kirobbant belőle: erő, nyers erő áradt át rajta egy pillanatra, olyan, amelyet még soha nem érzett. Megtámaszkodott egy fa törzsében, ahogy érzések villantak fel benne: gúny, megalázottság, düh... és valami, ami áttört mindenben. Egyetlen pillanatra a fény, amit mindig is keresett, és a kötelék fellángolt.

- Arianna...-nézett maga elé a tündér komoran. Most először nem csak a nevét érezte, hanem a jelenlétét is. Élesen, elevenen. Olyan közel, hogy szinte hallotta a szívdobbanásait, szinte érezte

a remegését. A tündér szíve kihagyott egy ütemet. Nem volt rá felkészülve, hogy a lány ilyen erővel tör majd át. Nem képzett, nem tudatos – a mágia mégis utat talált. Lassan lehuntya a szemét, megpróbált az érzésbe kapaszkodni, összekapcsolódni vele. A gondolat ami lüktetett benne, próbálta átküldeni, érezte, ahogy átsiklik a fátylon és próbál elérni hozzá. Válasz nem jött, csak a kötelék remegett. A tündér zihálva kapkodta a levegőt, hisz ez már nem pusztá halvány álom foszlány volt. Ez most nagyon is valódi volt. Ha csak pillanatokra is, de a lány mágija elkezdett ébredezni. Az árnyékok körülötte megmozdultak, mintha az erdő is tudná, hogy valami megváltozott. A tündér lassan kiegyenesedett, komolyan meredt a fák közé és tekintetében egy szikra lobbant.

- Ha ilyen sűrűn ébredszik a mágija, egy idő után nem csak én fogom érezni. És akkor, óriási veszélyben lesz. Meg kell találnom, minél hamarabb.- mormolta halkan, és szavai szinte beleolvadtak az éjszakába.